

[Indenrigsministeren.]

bejde, navnlig i Forbindelse med Udrensnen.

I Ejendommen Vesterport er der ogsaa rekvireret Lokaler til Fordel for Statens Ligningsdirektorat. Dette indgik omkring 5. Maj 1945 en mundtlig Aftale med Vesterports Administration om Leje af Lokaler i Vesterport, og efter at Modstandsbevægelsens Personel var flyttet ud, kom Ligningsdirektoratet ind. Da Ejendommen imidlertid ikke som ventet af Vesterports Administration blev frigivet, saa at Administrationen kunde tilfredsstille gamle Lejere til de af Ligningsdirektoratet lejede Lokaler ved at overflytte dem til andre Lokaler i Bygningen, ansaa Vesterports Administration sig ikke i Stand til at opfylde Lejeaftalen. Da det var udelukket for Ligningsdirektoratet at faa Lokaler andetsteds, opretholdt man efter Anmodning den foretagne Beslaglæggelse af Lokalerne, idet man under Hensyn til, at Direktoratet udelukkende anvender de paa-gældende Lokaler til Kontorer, der administrerer den ved Forholdene under Besættelsen motiverede ekstraordinære Skatte-lovgivning, fandt, at Loven af 29. Juni 1945 afgiver fornøden Hjæmmel til en saadan Beslaglæggelse.

Andre danske Myndigheder end dem, jeg her har omtalt, anvender ikke Loven. Indenrigsministeriet for sit eget Vedkommende nyder saaledes ikke godt af Lovens Bestemmelser, hverken for sig selv eller for Institutioner, der hører under Ministeriet; jeg ser herved bort fra Chefen for Flygtningeadministrationen, der ogsaa varetager visse under Indenrigsministeriet hørende Indkvarteringsopgaver. Loven henhører ganske vist under Indenrigsministeriet, men dette skyldes alene, at Indkvarteringsvæsenet er henlagt til dette Ministerium.

Indenrigsministeriet er saaledes det udøvende Organ i Forhold til Lovens Anvendelse og har allerede derved et Ansvar for dens Benyttelse, men Afgørelsen af og dermed det egentlige Ansvar for den enkelte Beslaglæggelse maa til syvende og sidst ligge andetsteds, nemlig i det Ministerium, som skal skønne over Formaalets Betydning. Dette Skøn kan efter Sagens Natur ikke flyttes. Det er imidlertid min Overbevisning, at der i den forløbne Tid ikke har været foretaget Beslaglæggelser i Henhold til Loven ud over det strengt nødvendige, og at Loven ogsaa i Fremtiden kun vil blive anvendt af de paa-gældende Ministerier i strengt nødvendigt Omfang.

Lovens Anvendelse til andre Formaal

end Indkvartering af allieret Militær og Flygtninge har været diskuteret og kritiseret, og der har yderligere i nogle enkelte Tilfælde — saa vidt jeg ved i tre — været rejst Retssag om dette Spørgsmaal, idet man har hæftet sig ved, at kun det allierede Militærs og Flygtningenes Lokalebehov har været nævnt i Forbindelse med Lovens Tilbliven. Om disse Retssager kan jeg oplyse, at Østre Landsret ved 2 Domme af henholdsvis 1. Marts og 14. Oktober 1946 har statueret, at Rekvistion af Lokaler i Ejendommen Vesterport til Fordel for henholdsvis Generalstabens og Marinens Efterretningssektion og Rigspolitiets Fremmed- og Visumafdeling var lovhjemlet, medens Vestre Landsret ved Dom af 1. Maj 1946 har statueret, at Rekvistion af Lokaler til Fordel for Krisepolitiet i Aarhus faldt uden for Loven. Jeg skal selvfølgelig ikke udtale mig om disse Domme, men nøjes med om den sidstnævnte at oplyse, at naar den ikke blev paaanket til Højesteret, skyldtes det den Omstændighed, at Lokalespørgsmaalet i Aarhus efter Landsrettens Dom blev ordnet ved en frivillig Aftale med vedkommende Ejer. Af de 2 Østre Landsrets Domme er den ene, den, der angik Politiets Fremmed- og Visumafdeling, paaanket til Højesteret af den tidligere Lejer af de paa-gældende Lokaler.

For mit Vedkommende er der ikke Tvivl om, at det allierede Militær og Flygtningene i Bemærkningerne til Lovforslaget af 1945 og ved Forhandlingerne om dette Forslag kun har været nævnt som Eksempler. Hvad specielt Lovens Motiver angaar, siger de endda ret abstrakt: „Rekvistion i Henhold til Forslaget vil kunne ske til Dækning af saavel allieret som dansk Behov, herunder ogsaa saadant Behov af særlig Art, der maatte være en Følge af de for Tiden herskende særlige Forhold.“ Man maa huske, at Lovforslaget blev fremsat allerede den 12. Juni 1945, altsaa paa et Tidspunkt, hvor man vel kendte allieret Militær og Flygtningene, men ikke kunde vide noget om mange andre Behov. Efter min Mening vilde det da have været naturligt at sige „allieret Militær og Flygtninge“, hvis man kun mente disse to Ting. Den abstrakte Formulering tyder paa, at man netop ikke har villet indskrænke Lovens Omraade hertil, men forudsaa andre Behov, som først vilde melde sig med Tiden. Jeg nærer ingen Tvivl om, og jeg mener ogsaa, at Lovens Ord ikke er til Hinder for, at den kan benyttes i andre Tilfælde, hvor „de bestaaende særlige Forhold gør det nødvendigt“. Jeg har derfor ikke anset